

2050 de ani

Cercetări arheologice în raza oraşului Buftea

ARISTIDE ŞTEFĂNESCU

Colentina, riul ce străbate tinărul oraş Buftea, izvorăşte din zona subcarpatică a Tîrgoviştei, în raza localităţii Stăneşti — Bolovani¹. Pînă spre Cernica şi Tinganu, în drumul său, nu prea accidentat, se constituie ca unul din riurile ce brăzdează ca un ax, chiar pe mijloc, judeţul Ilfov. În cursul superior, riul se desenează cu simplitate. De la Crevedia — Buftea, unde coboară în cîmpia sub 100 de m altitudine, albia capătă trăsăturile riurilor de cîmpie, valea devenind sinuoasă, cu multe boturi de terasă.

După un drum de cca. 80 de km, în cursul inferior, pînă la Cernica,² Colentina crează întinse lacuri dispuse ca o salbă de la nord-vest spre sud-est, pînă la locul de întîlnire cu Dimboviţa, oferind maluri dantelate şi terase însozite.

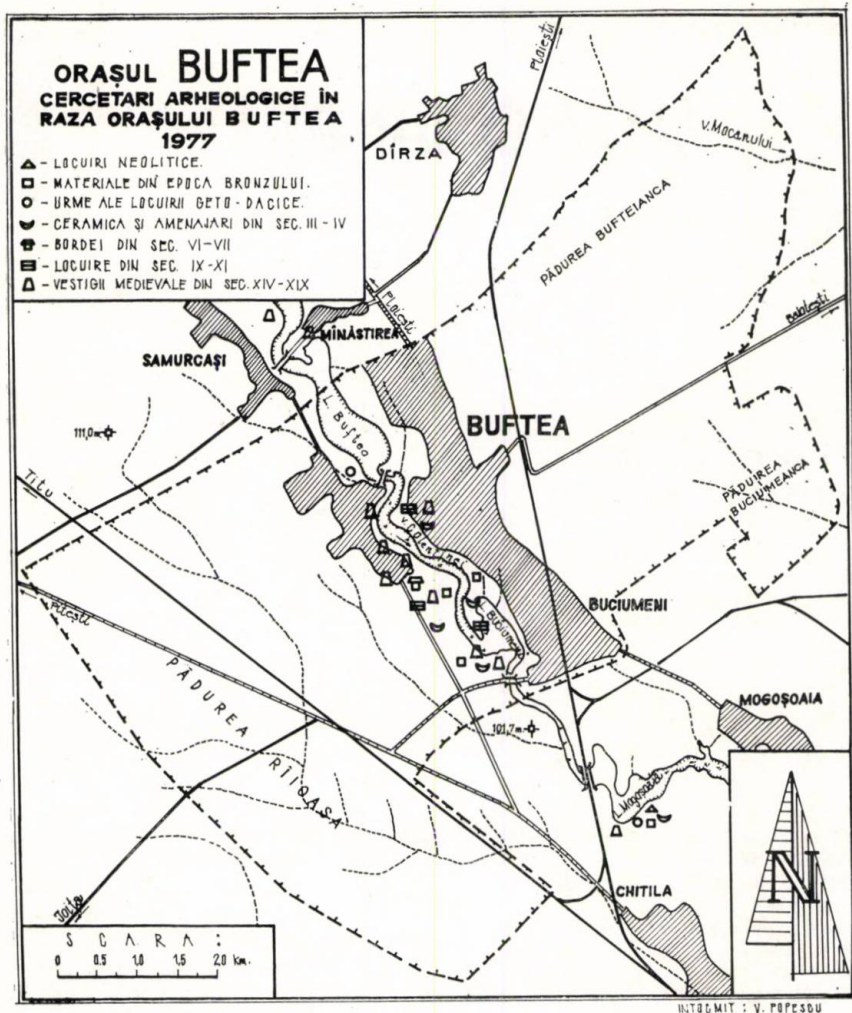
Întreaga configuraţie a văii este favorabilă locuirii omeneşti şi numai slaba investigaţie arheologică în zona superioară, ce se doreşte intensificată în viitor, ne văduveşte de un valoros material comparativ bogatelor descoperiri din preajma Bucureştilor. Zona din vecinătatea Capitalei, intens cercetată, mai ales în ultimele trei decenii, s-a constituit ca un veritabil rezervor arheologic al Bucureştilor şi al centrului Cîmpiei Române, alături de alte zone dens populate, cum sînt văile Dimboviţei, Argeşului, Ialomiţei ş.a.

Pe teritoriul Capitalei, staţiunile arheologice de pe riul Colentina se succed la distanţe mici, pe un mal sau pe celălalt, dovedind continua şi

intensa locuire omenească, începînd din paleoliticul tîrziu, în urmă cu 150 000 de ani³. Sînt cunoscute, de altfel, rezultatele cercetărilor în staţiuni ca: Străuleşti — Măicăneşti⁴, Străuleşti — Lunca⁵, Dămăroaia⁶, Băneasa — Alba⁷, Băneasa Sat⁸, Lacul Băneasa (pe malul drept unde, alături de materiale paleolitice, s-au descoperit mărturii ale locuirii din sec. III—IV şi VI—VII)⁹, Herăstrău¹⁰, Tei¹¹, Soldat Ghivan¹², Fundenii Doamnei¹³, Pantelimon¹⁴, Cernica¹⁵, Tinganu¹⁶ ş.a.

Investigaţia arheologică, începută cu puţini ani în urmă, prin săpături sistematice şi îndelungi periegeze, face ca valea Colentinei mijlocii, cuprinsă în raza oraşului Buftea să se contureze ca o bogată vatră de locuire omenească de-a lungul epocilor. Codrii Vlăsiei, situaţi în apropiere, facilitau amenajarea locuinţelor şi procurarea celor necesare hranei, fiind o condiţie a locuirii pe malurile Colentinei în această zonă. Vremurile moderne i-au făcut pe oameni să se îndepărteze de matca riului. Numeroase văioage secundare contribuiau la optimizarea condiţiilor de locuit. Nu fără importanţă s-a dovedit fertilitatea pămînturilor smulse pădurii.

Exceptînd cercetările de la Butimanu, efectuate cu mulţi ani în urmă de către arheologul Dinu V. Rosetti, în cursul cărora s-a recuperat un interesant material din sec. XV—XVI¹⁷, alte săpături sistematice în imediata apropiere sau în raza oraşului

Buftea, care să releve vestigiile păstrate în acest pământ, nu s-au făcut. De altfel și numărul monumentelor cunoscute în această zonă este destul de redus.

Primele cercetări riguroase în raza orașului Buftea au început cu cinci ani în urmă¹⁸ în legătură cu elucidarea problemelor datării unor vestigii, cărora localnicii le zic „mănăstirea Cîrna”, ce urmează a fi valorificate în cadrul larg al prefacerilor ce le suportă malurile Colentinei în metamorfoza sa către o modernă bază sportivă și de agrement. De atunci săpăturile s-au amplificat an de an, extinzându-și și aria pe toată terasa ce ocupă malul drept al Colentinei în partea de sud-est a orașului, între marginea cartierului Flămînzani și pînă în sudul lăcașului medieval ruinat.

Paralel s-au desfășurat ample periegeze, atît pe un mal cit și pe celălalt, s-au adăugat și notele oferite de diverse descoperiri întâmplătoare, efec-

tuale de cetățeni sau produse în cadrul unor lucrări pe malul Colentinei.

Așternîndu-le pe o hartă, obținem o densitate de puncte ce oferă o imagine elocventă a locuirii omenești de-a lungul timpurilor pe malurile Colentinei buftene. Le vom reține pe următoarele:

1. Calul Bălan¹⁹ — în spațiul ocupat azi de campingul de pe malul drept al lacului Buftea, acolo unde terasa coboară în pantă ușoară spre riu, în arătură se puteau vedea în 1974 cîteva vetre sau cuptoare menajere, din preajma cărora s-a recoltat material ceramic geto-dacic. Fragmentele prezintă apucători și butoni. Pe unele bucăți se află un briu alveolar. Ele marchează tipul de urnă larg răspîndită în lumea geto-dacilor. Chiar pe malul lacului, unde apa a ros terenul, atîngînd și stratul de locuire, materialul ceramic era în cantitate și mai mare. Dintre piese, un fragment de mînușe de amforă mai păstra în condiții de avansată coroziune amprenta unei ștampile, de

tipul celor găsite la Bragadiru²⁰. Întregul material se poate data astfel în sec. II—I î.e.n.

2. În perimetrul urban „La Abator”, au fost culese numeroase fragmente²¹ ale unor vase lucrate dintr-o pastă cenușie, dar și cărămizie, aparținând unor străchini sau oale, ce prezentau la partea inferioară un inel de susținere. Fragmentele indică vase cu gura largă (străchini) și buza răsfrântă și aplatizată. Exemplare similare sînt databile în sec. III—IV e.n. în săpăturile bucureștene.

Pe aceleași locuri s-au aflat în cantitate mai mică fragmente dridoide lucrate din pastă cărămizie, datate în sec. al X-lea și porțiuni ale unor oale medievale din sec. al XVI-lea. Ele sugerează tipul de oală cu corpul bombat tronconic avînd gura parte puțin evazată, cu buza subțiată spre partea superioară.

3. a. Pe malul drept al Colentinei, în cartierul Flămînzani, în povișul malului și în arăturile practicate pe terasa înaltă se pot găsi cu ușurință fragmente ceramice medievale, databile în sec. XVI—XVIII.

b. Urme ale locuirii medievale tîrzii au fost observate în 1974, în imediata apropiere a riului, „La Podeș”, pe locul de unde localnici iau lutul necesar întreținerii locuințelor. Atunci, cu prilejul unor astfel de săpături a putut fi identificat un mic bordei patrulater, de cca 8 m.p., ce beneficia pe colțul sud-vestic de un cuptor menajer. Pe vatră, a fost găsită o monedă otomană din sec. al XVIII-lea²², calcinată.

c. Demonstrînd stabilitatea așezării, pe actuala vatră, în fostul sat Flămînzani, cu ocazia unei săpături gospodărești, la mică adîncime, a fost găsită o monedă habsburgică în valoare de 20 kreuzeri, de la începutul sec. al XIX-lea.

4. Urmînd cursul riului, pe malul stîng, într-un punct numit de localnici „La Cireși”, în malul înalt de 7 m, s-a observat existența unui strat de cultură. Ruptura malului a făcut să fie secționat un bordei cu dimensiunile de 2,20 m × 2,50 m, conținînd material ceramic tip Tei. În mijlocul locuinței se afla o vatră. Bordeii a ieșit din funcțiune în condiții vitrege, în urma unui incendiu violent, care a calcinat și a deformat toată ceramica existentă în bordei.

5. Pe același mal, în locul numit „La Gutui”, la o distanță de cca 300 m, pe limba de pămînt ce intra adînc în largul lacului Buciumeni, pe terasa nu prea înaltă, înconjurată din trei părți de apă, prin cercetări de suprafață a putut fi identificată o întinsă așezare dridoidă, ce suprapune parțial, probabil, și materiale corespunzătoare locuirii din sec. III—IV. Din materialul recoltat în urma plugului, reținem existența unor fragmente de vase de tipul borcan, prezentînd un rudiment de toartă. Exemplare asemănătoare, descoperite în bordeiele de la Curtea Veche din București au putut fi date în sec. X—XI. Dar, indiferent de cronologia elementelor dridoide și aici ca și în perimetrul bucureștean atrage atenția intensă locuire a văii Colentinei²³ de către populația românească din sec. IX—XI, constituindu-se ca o premisă a sporului demografic remarcat în secolele următoare.

6. Pe malul opus, se află zona în care Muzeul de istorie a municipiului București execută, de cinci ani, săpături arheologice. Și aici materialul arheologic marchează o mare suprafață locuită. În marginea fostului sat Flămînzani, de-a lungul unui canal de irigații practicat în urmă cu mai mulți ani, au fost dezvelite și cercetate arheologic, recent, un număr de șase morminte. Dispoziția lor lasă să se întrevadă, fără puțință de tăgadă, existența unui cimitir avînd axul est-vest de aproximativ 20 m. Acesta este cel de-al treilea cimitir medieval de pe această terasă, iar distanța dintre ele se cifrează la cca 200 de metri.

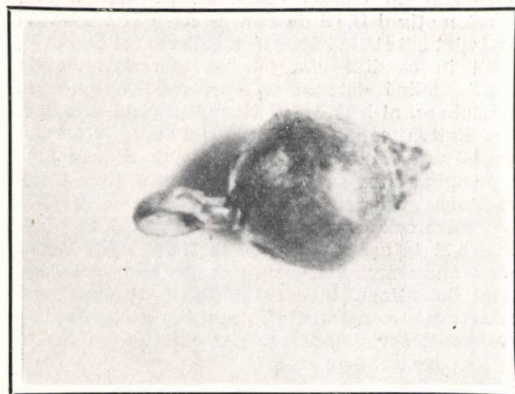
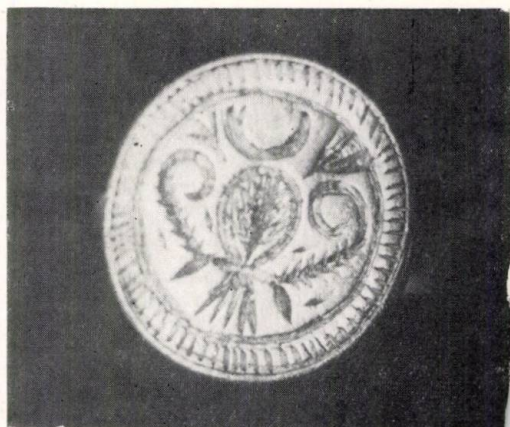
Densitatea mormintelor nu este prea mare, fapt observat în toate stațiunile arheologice din sec. XIV—XV din centrul Cîmpiei Române. Puținul material recoltat se reduce la un inel fragmentar, din seria celor avînd veriga cu capetele lipite sub un chaton discoidal, pe care a fost gravat motivul florii de crin, precum și o monedă din argint bătută în bănările lui Mircea cel Bătrîn²⁴, găsită în condiții clare la un mormînt. Aceste indicii înclină datarea și a acestei necropole la sfîrșitul sec. al XIV-lea și începutul celui următor. Și la Buftea, ca și la Coconi²⁵, pe malul Mostiștei, se prefigurează, astfel, existența a două necropole contemporane, situate la mică distanță. Cercetările următoare vor trebui să stabilească cu precizie dacă între cele două necropole din sec. XIV—XV nu există totuși o diferență în timp, ce-ar putea indica alunecarea vetei satului spre sud, urmărind malul Colentinei. În eventualitatea stabilirii unei perfecte contemporaneități, faptul ar putea implica considerații sociologice legate de obiceiul înmormîntărilor, eventual pe cete.

Vestigiile medievale, „La Cirna”, datate la mijlocul sec. XVI (la începutul cercetărilor)

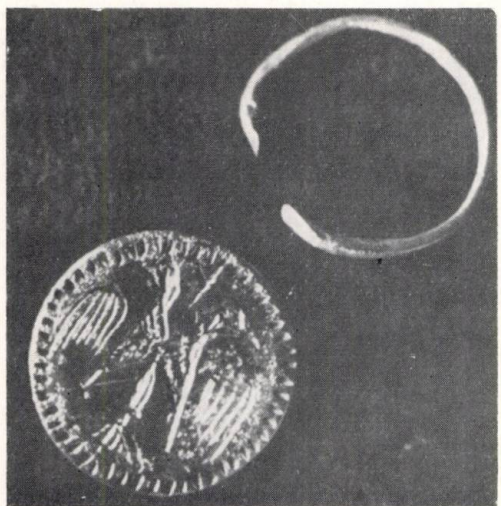
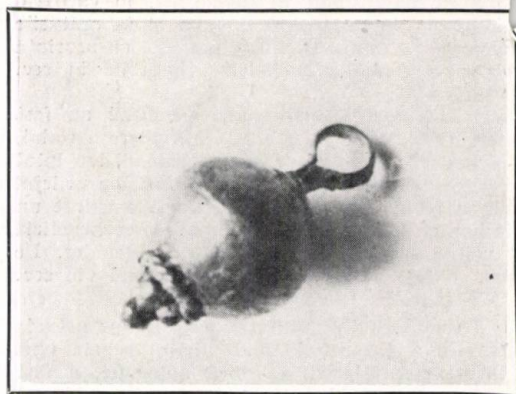

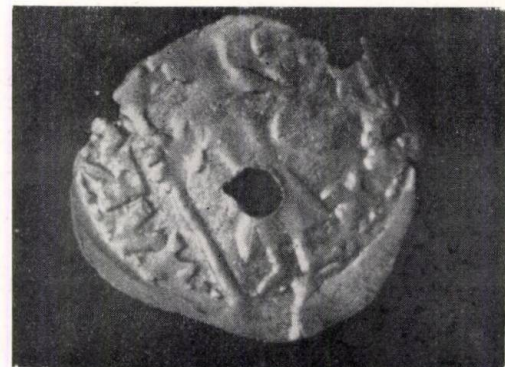
a b

c d

e

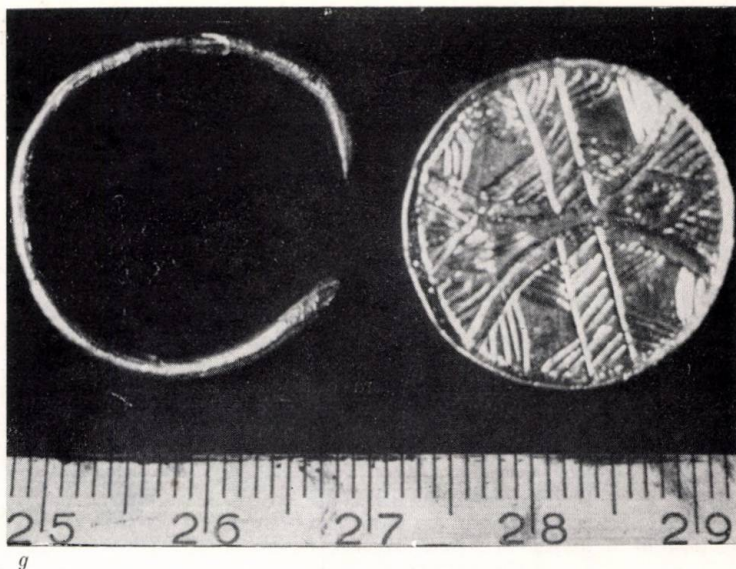

f

Observăm în preajma acestui al treilea cimitir, prezența multor fragmente ceramice, dintre care unele aparțin unor oale cu corpul globular tronconic, și cu buza de aspect triunghiular în secțiune, databile în sec. al XIV-lea. Aceștia li se adaugă oalele cu gura cilindrică și buza subțiată, purtând la exterior caneluri orizontale, ce se datează în sec. al XV-lea.

Stăruim mai puțin de această dată asupra investigațiilor întreprinse „La Cirna”, unde, fără a fi elucidat problema numelui acestui foarte valoros monument, s-a putut stabili că edificiul a fost ridicat în a doua jumătate a sec. al XVI-lea, înainte ca satul „Mănești de pe Colentina” să fie dăruit mănăstirii Radu Vodă din București. Construcția poate fi atribuită lui Alexandru al II-lea Mircea, din a cărui cancelarie a emanat actul din 15 iunie 1577, ce menționează pentru prima dată satul Mănești. Evident, satul exista la acea dată, documentul atestându-i apartenența la familia Drăculeștilor încă de la începutul veacului al XVI-lea. Ca și în cazul altor sate din cimpie, satul Mănești este amintit într-un document

Podoabe și monede descoperite în necropola veche a satului Mănești (sec. XIV—XV fig. a-g)

scris la aproape două veacuri de la înfiriparea sa. Descoperirile efectuate au permis marcarea începuturilor locuirii medievale în a doua jumătate a sec. al XIV-lea. Vatra sa, în cadrul căreia necropola ocupa una din margini, a deranjat urme ale locuirii din epoca bronzului, datorate purtătorilor culturii Tei și din secolele III—IV și VI—VII, sporadic găsiindu-se și material dridoid din sec. IX—XI. Dintre piesele descoperite atrag atenția câteva fragmente de fibule și o cheie romană, găsite în preajma unui bordei ce dispunea și de groapă pentru cereale, datate în sec. III—IV.

Un bordei larg de cca 9 m.p. avea pe colțul sud-vestic cuptorul, înțesat cu vâlătuci, specific sec. VI—VII și fragmente de tipsie. Terasa de la Cîrna a adăpostit vatra satului pînă în prima parte a secolului al XVIII-lea, cînd satul s-a spart, iar edificiul de cult a fost dezafectat. În cadrul acestui proces, avîntul economiei urbane a Bucureștilor și chiar apariția pe malul stîng al riului a noului sat „Bufti”, mai aproape de drumul comercial, ce s-a îndepărtat de riu, au făcut ca depopularea să afecteze profund vechea așezare.

Străjuind pe locul unde a fost cîndva satul „Mănești”, au rămas peste timp vestigiile ctitoriei lui Alexandru al II-lea Mircea, girbovite de vreme, dar păstrînd excepționala valoare a unui monument asupra căruia mina omului n-a intervenit. Zidul a fost puternic fisurat de seismul din 4 marite 1977, iar o intervenție în această fază ar fi de natură să salveze de la dispariție, cel mai vechi monument al orașului Bufta, o piesă cu valoare de mărturie.

7.a. În partea de sud a vestigiilor medievale, este vîioaga ce marchează marginea terasei, unct numit „La Grădini” după culturile practicate în urmă cu cîțiva ani aici, pămîntul arat scoate la iveală materiale ceramice din epoca bronzului, coperind o întinsă vatră de locuire ce corespunde iverselor faze ale locuirii Tei.

b. Jos, lîngă firul apei, frecvența ceramicii enușii din sec. III—IV poate indica o locuire din această etapă. În arătură, alături de lupe metalice și zgură, sînt prezente și fragmente ale unor ulcioare

medievale decorate cu spirale din angobă. Ceramica poate fi datată în sec. al XVIII-lea.

c. Tot aici și în aval, „La Maghiara”, amenajarea malurilor din ultimii ani a scos la iveală olanele sistemului de captare și aducere a apei de băut de la Crețulești la București. Este știut faptul că o asemenea lucrare de amploare a fost întreprinsă în a doua jumătate a sec. al XVIII-lea de Alexandru Ipsilanti și continuată de către Nicolae Petru Mavrogheni²⁶. Conducța realizată din olane avînd 167 mm la interior, a mai fost surprinsă în raza localității Crețulești²⁷, în curțile unor gospodari din Flămînzani²⁸, în incinta șantierului nostru și la o distanță de cca 2,5 km, în raza localității Chitila. Traseul său, pînă în partea de nord a Bucureștilor, urmărește neabătut malul drept al Colentinei, avînd pantă de scurgere diferența de nivel a oglinzii Colentinei. Conducța, îngropată într-un șanț lat de 350 mm și adînc de 600 mm, este așezată pe un pat de mortar nisipos, avînd din loc în loc și cloțuri de cărămidă. Deasupra oanelor, în mortarul protector, ce asigură și etanșitatea, sînt așezate bucăți de cărămidă. La interior olanul este smălțuit cu o pastă subțire, verzuie. Capetele sînt pregătite pentru racord, la locul de imbinare fiind aplicat un manșon de mortar gros.

8. Efectuînd lucrări de dragare a lacului Buciumeni²⁹, muncitorii au atras atenția asupra unor neajunsuri ce făceau ca activitatea lor să fie des întreruptă. Pe o linie ce mergea din capul limbii de pămînt care intra pe malul stîng în apele lacului și pînă pe celălalt mal, draga a scos la suprafață numeroși stîlpi masivi de stejar. Ei au aparținut unui pod, la care s-a renunțat cu foarte mult timp în urmă. Stîlpii, lungi de 3—4 m, sînt ascuțiți la unul din capete și adînc infipți în albia riului. Alții, folosiți probabil drept birne transversale, nu sînt ascuțiți. Fiînd păstrate într-un regim constant de umiditate, birnele s-au conservat destul de bine. Nu se pot face aprecieri asupra momentului funcționării podului, dar cu mai bine de un veac în urmă, el fusese abandonat, probabil,

lacul fiind în această zonă înmlăștinit cu mult stuf și păpuș.

9. Urmărind malul drept al Colentinei spre București, în apropierea punctului de dirijare C.F.R. Buciumeni, după ce riul trece pe sub podul de cale ferată, pe un spațiu de aspect bombat caracteristic, a fost remarcată prezența unei mari cantități de fragmente ceramice. Ne aflăm în fața unui tell neolitic, avind un strat gros de depunere. O săpătură ocazională, pentru montarea unor stâlpi electrici, a permis aprecierea grosimii stratului de cultură la peste 2 m. Dintre materialele descoperite, lamele de silex, de diverse lungimi, avind ambele muchii ascuțite, cu o față netedă și o nervură centrală pe cealaltă, sint frecvente. Ceramica foarte bogată, din care nu lipsesc nici figurinele, a fost răvășită. Am putut recupera o fructieră din lut, întregibilă³⁰. Înaltă de 130 mm, cu diametrul gurii de 230 mm, piesa este confecționată din lut bine frământat. Prin ardere vasul a căpătat o culoare cenușiu-cărmăzie. Piciorul este prismatic, patruleter, prezentind patru ferestruici. Corpul propriu-zis al vasului are formă semisferică. Exteriorul, împărțit în patru sectoare de benzi late, este decorat cu elemente geometrice excizate. Piesa se datează în neoliticul târziu, marcind prezența pe aceste locuri a purtătorilor culturii Boian. În fazele următoare aici s-au așezat comunități ale epocii bronzului și din cea de-a doua epocă a fierului. Vasul fructieră cu buza îngroșată și lătită, atit de caracteristic geto-dacilor se regăsește fragmentar și în preajma tellului colentinean. Terasa a oferit găzduire o lungă perioadă de timp, în mileniul migrațiilor comunităților din sec. III—IV.

După un drum ce însumează nu mai mult de 5 km, străbătind Buftea din partea de nord-vest spre sud-est și puțin în afara perimetrului său, avem posibilitatea să precizăm o continuitate de locuire în această zonă, ca de altfel pe întregul curs al riului, ce depășește 4 000 de ani.

Fără intenția de a minimaliza importanța problemei permanenței locuirii în spațiul românesc, ea poate fi reprodușă și ilustrată la scară și în condițiile unui spațiu restrins. Dominantele geografice: cursul riului, pădurile și pământul fertil, au fost suficiente pentru a polariza din timpuri îndepărtate comunități omenești în această zonă de cimpie.

Simpla centralizare a datelor cunoscute pină acum, cărora li se pot adăuga altele situate și pe văile piraților sau pe malurile unor lacuri dispărute, menționează: o vatră de locuire neolitică, patru din epoca bronzului, două din epoca metalelor, cinci din sec. III—IV, una din sec. VI—VII, trei din sec. IX—XI și ceva mai mult de 10 puncte ce marchează locuirea medievală din sec. XIV—XIX.

Fără discuție, resursele arheologice ale Colentinei în zona Buftea sint apreciabile, iar prezentul material nu face decit să releve o parte dintre ele. Coroborate astfel, microcercetările de la București cu cele de la Buftea dau o imagine amplă asupra continuității de viață în centrul Cîmpiei Române.

Rezultatele cercetării de teren, întreprinse într-o zonă al cărei potențial arheologic era mai puțin cunoscut, vin astfel să confirme importanța

aportului zonei Buftea la cunoașterea viețuirii omenești din timpuri străvechi și pină în zilele noastre.

NOTE

¹ „Marele dicționar geografic al României”, vol. II, Buc., 1899, p. 564.

² „Mic dicționar enciclopedic”, Ed. Enciclopedică română, Buc. 1972, p. 1159.

³ C. C. Giurescu, *Istoria Bucureștilor din cele mai vechi timpuri pină în zilele noastre*, Ed. pentru literatură, Buc., 1966, p. 26.

⁴ Margareta Constantiniu, Panait I. Panait, Ioana Cristache Panait *Șantierul arheologic Băncasa—Străulești*, în „Cercetări Arheologice în București”, II, M.I.B., 1965, p. 75—239.

⁵ Margareta Constantiniu, *Sectorul Străulești—Lunca*, în „C.A.B.” I, M.I.B., 1963, p. 79—104.

⁶ Săpături efectuate de Dinu V. Rosetti.

⁷ P. I. Panait, *Sectorul Alba*, în „C.A.B.” I, M.I.B., 1963 p. 104—125.

⁸ Margareta Constantiniu și Panait I. Panait, *O așezare feudală timpurie la Băncasa-Sat*, în „C.A.B.” II, M.I.B., 1965, p. 98—140.

⁹ Cercetări efectuate într-o carieră de nisip de către autor.

¹⁰ C.C. Giurescu, *op. cit.*, p. 25.

¹¹ Valeriu Leahu, *Cultura Tei*, M.I.B., p. 17—138.

¹² Săpături efectuate de către Gheorghe Cazimir în 1961—1963.

¹³ Săpături efectuate de un colectiv condus de Vlad Zirra. ¹⁴ Mioara Turcu, *Sondajul arheologic de la Pantelimon 3* (1967); Aristide Ștefănescu, *Pantelimon 5* (1970), în „București, VIII, Materiale de istorie și muzeografie”, M.I.B., 1971, p. 91—99.

¹⁵ Gh. Cantacuzino, C. Fedorovici, *Morminte de femei decedate în timpul nașterii din necropola neolitică de la Cernica*, în „București”, VIII, Materiale de istorie și muzeografie”, M.I.B., 1971, p. 37—53.

¹⁶ P. I. Panait, *Complexul medieval Tinganu. Așezarea medievală*, în „C.A.B.” II, M.I.B., 1965, p. 240—264.

¹⁷ Materialele descoperite se află în patrimoniul M.I.B.

¹⁸ Lucrările au fost conduse de P. I. Panait.

¹⁹ Materialele au fost semnate de Mircea Lerian.

²⁰ Mioara Turcu, *Cercetări privind așezările getice și feudale timpurie de la Bragadiru*, în „București, VIII, Materiale de istorie și muzeografie”, M.I.B., 1971, p. 55—69.

²¹ Materialul a fost cules de elevii cercului de arheologie, conduși de profesorul Nicolae Mercan. El se află deșus la Casa pionierilor—Buftea.

²² Identificarea o datorăm cercetătorului Octavian Iliescu de la Cabinetul numismatic al Academiei R.S.R.

²³ P. I. Panait, *Densitatea așezărilor feudale timpurii pe teritoriul Bucureștilor* (sec. IX—XI), în „Revista muzeelor”, nr. 3, An X, 1973, p. 233—237.

²⁴ Identificarea o datorăm cercetătorului Octavian Iliescu de la Cabinetul numismatic al Academiei R.S.R.

²⁵ N. Constantinescu, *Coconi. Un sat în Cîmpia Română în epoca lui Mircea cel Bătrîn*, Ed. Academiei R.S.R., Buc., 1972, Fig. 5.

²⁶ „Istoria Bucureștilor”, vol. I, 1965, M.I.B., p. 163.

²⁷ Informația ne-a fost furnizată de profesoara Viorica Popescu din localitate, autoarea transpunerii cartografice.

²⁸ Informație preluată de la cetățeni.

²⁹ Sesiizarea a fost făcută de Andrei Marinescu de pe draga N.Z. 12 Nr. 3588.

³⁰ Piesa se află în patrimoniul M.I.B.

SUMMARY

A result of the researches effected by the History Museum the municipality of Bucharest, of the expeditions and observations made on the sites from the banks of the Colentina river in Buftea region, the discovered archaeological material outlines in this area a wide hearth densely inhabited in the course of history.

The article points out the excellent conditions offered by the terraces of the sinuous course of the plain Colentina emphasizing being laid on the zone between Crevedia and Bucharest.

The discovered tools, fragments of ceramics, figurines, vestige of dwellings marking various historic moments have been inscribed on a map of Buftea area, thus revealing a network of nine establishments and an uninterrupted human life in this region from the neolithic age till now, along a period of more than 4000 years. The article mentions a neolithic hearth, 4 from the Age of Bronze from the age of metals, 5 from the III-IV-th centuries from the VI-th—VII-th centuries, 3 belonging to the Roman culture of the IX-th—XI-th centuries and more than 10 mediaeval hearths from the XIV-th—XIX-th centuries.

The results of the investigations from Buftea corroborated with those of the researches on Colentina banks in Bucharest prefigure this valley as one of the channels of communication in the center of the Romanian Plain, offering a clearer image the life continuity in this region.